

***KLAAGKWAKEN OP
VALENTIJNSDAG***

Hans van Diejje

Verantwoording

De oorspronkelijke Bad luck stories hebben toch meer herkenning opgeleverd dan de schrijver kon vermoeden. De fantasie wordt soms rechts ingehaald door de werkelijkheid. Vandaar dat een reeks nieuwe verhaaltjes is geschreven, in de hoop dat de werkelijkheid zich wederom aanpast aan de hersenspinsels van ondergetekende.

Vervallen zijn de meeste Paginamonologen. Niet alleen hadden deze een intellectueel niveau dat door de meeste lezers helaas nog niet benaderd, laat staan gewaardeerd, wordt, ook werd door sommigen de humor gemist die men mij zelfs nog toedicht bij het concipiëren van de wekelijkse boodschappenlijst. Slechts enkele beschouwingen figureren in de marge van dit boekje, omdat mijn bloed kruipt waar uw gevoel, waarde lezer, misschien niet kan gaan. En ook deze editie werden mijn schriften bijna ingehaald door de werkelijkheid. Zonder het verhaal van de speerwerpster te willen verklappen: medio augustus 2013 maakte een krant melding van een discussie over de onbedoelde deus van een tegenstander brak. Een jaar later wordt "Lekker spul" zo ongeveer bewaarheid. Eind november 2014 hangen Chileense raamwassers hulpeloos in een bak aan een flatgebouw. En de verhaaltjes onder de kop "You've got mail" zijn volledig op waarheid gebaseerd. Met uiteraard enige literaire toevoegingen en dichterlijke vrijheden.

Huichelende auteurs hullen zich in een geveinsde (vertaling: niet gemeente) mantel van bescheidenheid terwijl zij reikhalzend de schrijverskroon naar zich toe proberen te trekken en smachtend wachten op de honingzoete betaalde recensies. Mijn bescheidenheid is dan ook maar deels oprecht, beken ik u. Winston Churchill zei van Clement Attlee, zijn rivaal bij de (verloren) verkiezingen van zomer 1945, "Mr Attlee is a very modest man, but then again, he has a lot to be modest about". Dat laatste geldt helaas ook voor mij.

Hans van Dieje januari 2015

Dank aan Saskia Mooij, Marjo Baars en met name Pim van den Dam voor hun suggesties, correcties en steun. Dank aan Anneke Iseger voor haar humor en aanmoedigen. Plus een foto van mij die bij uitzondering ondanks mij niet helemaal mislukt was. Haar verdienste.

INHOUDSOPGAVE

	pagina
De administrateur	5
De speerwerpster	10
De mantelzorg	18
Cultuurcolumn – film	22
Klaagkwaken	26
Feestje!	30
De inbreker	33
You've got mail	38
De Tour in Lakense Veer	49
Cultuurcolumn – Muziek	55
De vrachtwagenchauffeur	58
Kankniedoen	63
Oeps Apps	71
De autodealer	78
De recensent	82
De dominee en het lichte meisje	89
De dagvoorzitter	92
De reisleidster	96
Publiek omgeroepen	103
De geluksbassist	109
Cultuurcolumn – Tweets	115
TEO en de huwelijkstrouw	118
De preekbiecht	126
De advocaat en de wegwerker	131
Het macho-interview	137
Reünie of ruïne	142
Virtual reali-love	147
The Ministry of Love	157
Lekker spul	165
De beestenfluisteraar	173
Dood	178
De doos van Pandora	179
De misantroop	185
Op Valentijnsdag	191
De laatbloeiër	194
Get a life!	202

De administrateur

De majoor keek uit het raam. Zo meteen zou hij weer naar buiten gaan om een sigaret te roken, dacht de korporaal-administrateur, voor de twintigste keer die dag. De majoor deed ook weinig anders dan roken, flirten met een vrouwelijke luitenant van de ordonnansen en zijn uniform in de spiegel inspecteren. De korporaal was ooit als vrijwilliger het leger ingegaan toen hij halsoverkop de universiteit, zijn studentenhuis en de vereniging had moeten verlaten wegens vermeende – maar nooit bewezen – financiële onregelmatigheden. Zijn CV was overtuigend genoeg geweest en hij had al snel zijn gebrek aan ervaring kunnen compenseren door een overmaat aan ijver en intelligentie.

Al snel was hij bevorderd tot korporaal en was hij op eigen verdienste divisieadministrateur geworden. Van kort verband werd het een vaste aanstelling en een nieuw uniform met twee strepen op zijn mouw. Zijn superieur was een luie, domme maar ambitieuze luitenant die wegens de efficiënte bedrijfsvoering van de militaire administratie in de loop van de jaren was bevorderd tot kapitein en vervolgens majoor. Dankzij de korporaal dus.

“Alles bijgewerkt en tip top, korporaal?” vroeg de majoor met zijn gemaakt geaffecteerde stem. Hij probeerde een snor te laten staan en zag er uit als iemand die bij het drinken van chocolademelk een deel op zijn bovenlip heeft achtergelaten. “Ja majoor, ik krijg het vanmiddag af en ga dan door met de betalingen” antwoordde de korporaal. “Okee! Dan ga ik even overleggen met de luitenant Smulmans van de ordonnantie” zei de majoor, zijn autosleutels en sigaretten pakkend. Daar gaan teer, nicotine, geilheid, overspel en luiheid in één mens verenigd, dacht de korporaal en hij salueerde.

De korporaal had al minstens vier keer bevorderd moeten zijn en dat dit niet gebeurd was, viel alleen de majoor te verwijten. Deze superieur had zich gerealiseerd dat zijn ondergeschikte bij uitstek de basis van zijn eigen carrière vormde maar dat alleen kon doen zolang deze nog ondergeschikte was.

De korporaal zuchtte, en ging verder met het inboeken van de inkoopfacturen: Catering, brandstof, huishoudelijke artikelen, uitbesteed onderhoud, de glazenwasser, het hoveniersbedrijf, de slijter... tientallen inkopen die in het administratiepakket van Defensie werden ingeklopt en daarna, na goedkeuring, moeten leiden tot betalingsvoorstellen.

De korporaal kende het pakket van binnen en buiten. Een oud standaardpakket dat zogenaamd heringericht en beveiligd was voor toepassing door het Ministerie van Defensie. Kosten een paar miljoen en voor oplettende gebruikers eigenlijk nog steeds zo lek als een mandje. De korporaal had al de nodige beveiligingsgaten in het pakket ontdekt. Hij werkte gestaag door en kwam na het inboeken van de inkopen bij de betalingsvoorstellen. De korporaal kon niet zelf betalingen akkoord geven, dat kon alleen de majoor. De korporaal maakte een betalingenbestand en de majoor moest zelf inloggen en twee keer met een password akkoord geven. Daarna moest de korporaal zelf het bestand verzenden. Niet dat dit ooit fout gelopen was, daarvoor was de korporaal te secuur en kende hij het pakket goed genoeg. Het gekke was net in de eerste plaats dat de naam en het rekeningnummer van de begunstigde alsnog konden worden veranderd nadat de betalingen waren goedgekeurd. Dit was een oude procedurele fout die het pakket ingebakken had gekregen. En het was nog erger, dacht de korporaal grimmig, terwijl hij de volgende factuur voor betaling klaarzette in het bestand.

De koporaal had diverse keren aan zijn superieur gevraagd wat zijn promotiekansen waren. "Kijk korporaal", placht de luitenant, later kapitein, later majoor, dan te zeggen, "administratief werk is natuurlijk niet de beste basis om in de Koninklijke Landmacht tot grote hoogte te stijgen. Papierstapels maken, mappen bijhouden, computers laten printen...maar we kunnen de vijand niet van ons lijf houden met paperclips en nietmachines, niet waar kerel? Maar ik doe mijn best en zal je promotie van harte ondersteunen". De korporaal wilde iets zeggen over voormalige vijanden die allang geen trek meer hadden in aanvallen en soms de paperclips niet eens meer konden betalen. De korporaal hield dus zijn mond.

Jaar na jaar werd de korporaal overgeslagen terwijl zijn meerdere hem plichtsgetrouw de formulieren liet zien waarin de promotie tot sergeant werd aangevraagd. Jaar na jaar kwam de officier met een treurig gezicht vertellen dat het ondanks zijn inspanningen en warme aanbevelingen ook deze keer niet gelukt was, “misschien vanwege die verdomde socialisten die telkens meer op ons mooie leger willen bezuinigen maar wel bescherming eisen”.

De korporaal wilde de laatste inkoopfacturen achter de voorlopige print van de betaallijst niet. Zijn nietmachine was leeg en zijn voorraad nietjes was op. Hij had geen zin om op zoek te gaan naar een nieuwe voorraad en bedacht dat de eenvoudigste oplossing lag in het lenen van een paar nietjes van de majoor. Niet dat die er ook maar één gebruikte, de majoor blonk uit in volstreekte inactiviteit. De korporaal liep naar het bureau van de majoor in de grotere, aangrenzende kamer en trok diens bureaulade open. Hij vond de nietjes, wilde de lade sluiten en zag toevallig een stuk papier dat hem bekend voor kwam. Hij trok de tweede lade met het stuk papier open en zag dat het de promotieaanvraag voor hemzelf was. Daaronder lagen er nog zes. De originelen. De majoor had nooit promotie voor hem aangevraagd. De majoor had gelogen en had de korporaal nodig maar alleen zolang die nog korporaal was.

De majoor kwam terug van zijn bespreking met luitenant Smulmans. Zijn uniformjasje zat scheef, zijn haar was enigszins in de war en zijn wang vertoonde een soort rode veeg. Hij grijnsde en zei dat de bespreking uiterst positief was geëindigd, probeerde zijn uniformjasje recht te trekken en vergat dat een deel van zijn legershirt helemaal niet in de broek zat. “Alles in gereedheid voor het grote moment, korporaal?” was de gebruikelijke vraag op een overdreven luchtige toon. De ogen van de korporaal vernauwden zich, spot en haat vochten om voorrang maar de majoor zag het niet, in beslaggenomen door de naweeën van een erotisch genoeglijke tijd en het belang van zijn eerstvolgende, zo niet enige, professionele handeling in functie gedurende een hele week.

De majoor zette zich achter de computer van de korporaal, hij raadpleegde een keycard, type een wachtwoord, de lijst met voorgestelde betalingen kwam in beeld en de majoor liep de aanstaande betalingen na aan de hand van de map met geboekte en goedgekeurde inkoopfacturen. Deze week een uitzonderlijk hoog bedrag van ettelijke miljoenen, maar dat was meer toeval dan iets anders. Na zijn formeel voorbeeldige maar inhoudelijk zinloze werkzaamheid typte de majoor wederom een code in en sloot het bestand dat door de korporaal naar de bank zou worden verstuurd. “Zo”, sprak de majoor tevreden, “het Vaderland krijgt weer geld, wat is dit toch een mooi vak, korporaal. Ik moet nog wat follow-up bespreken met de ordonnantie, ik kom vandaag niet meer terug, alvast een mooi weekeinde”. De majoor salueerde, de korporaal salueerde terug en de majoor beende het kantoor uit, op weg naar luitenant Smulmans en haar rijkelijk geverfde lippen.

De korporaal zat in gedachten verzonken bij zijn computer. Zijn carrière was willens en wetens geblokkeerd door een lapzwans die alleen uit eigen belang had gehandeld en hem had belazerd. Het werd hem wit voor de ogen, tot dat hij wist wat hij moest doen. Om te beginnen haalde hij al zijn bezittingen uit zijn kluisje en bureau en belde een vriend in het buitenland. Deze vriend gaf hij gedetailleerde instructies en hij boekte een vlucht naar een warm land. Ook zocht hij een paar rekeningnummers van de majoor en van zijn speelvriendin de luitenant op. Daarna nam hij een sterke bak Rijkskoffie en toog aan het werk.

Om te beginnen herstartte hij het betalingsbestand dat de majoor geaccordeerd had en wijzigde de rekeningnummers en de namen van de begunstigden. Daarna liet zond hij het bestand naar de bank. De bank bevestigde de uitvoering van de betalingen op de gebruikelijke wijze. Vervolgens wijzigde hij opnieuw de namen en rekeningnummers van de ontvangers in het bestand van de bank. Dit laatste bestand sloeg hij op zijn computer op als bewijs van de uitgevoerde betalingen. Hij wist dat het openen van zijn computer kinderspel was voor elke amateur. Het password stond immers op een geel stickertje dat op zijn beeldscherm zat. Bijna

twee uur later was hij klaar, sloot de computer, pakte zijn spullen, keek nog één keer om zich heen naar de werkplek waar hij zoveel tijd had doorgebracht, liep het kantoor uit en sloot de deur.

Maandagochtend om even over acht werd op de voordeur van de majoor gebonkt. Twee mannen van de marechaussee vergezeld door een autoritair kijkende burger eisten toegang tot zijn huis. In verwarring opende de majoor zijn voordeur, net op het moment dat luitenant Smulmans gekleed in slechts een badlaken boven aan de trap polshoogte kwam nemen. “Ja” zei de burger, die zich had voorgesteld als commissaris De Ruiters, “ook de luitenant kan beter even beneden komen, deze aangelegenheid betreft namelijk u beiden”. Het gezelschap ging naar de woonkamer alwaar de majoor en de schaars geklede luitenant op de bank gingen zitten, de marechaussee bij deur en raam post vatten en de commissaris met gespreide benen het woord nam.

“Majoor, luitenant, ik arresteer u beiden wegens een jongstleden vrijdag gepleegde diefstal, bedrieglijke bankbreuk, inbreuk op de militaire reglementen en oplichting. Alles wat u zegt kan tegen u gebruikt worden, maar u doet er goed aan mee te werken om strafvermindering mogelijk te maken. Ik adviseer u voorts om u via het militair tribunaal door een advocaat te laten bijstaan, al zou ik persoonlijk niet weten wat een raadsman aan deze duidelijke en klungelige zaak nog kan veranderen. Hoe kon u, met permissie, zo naïef, dom en doorzichtig handelen?”

De commissaris ging in een stoel zitten en keek naar de majoor en de luitenant die beiden verbouwereerd met open mond naar de commissaris staarden. “Zaterdag”, hernam de commissaris, “kreeg ons bureau een anoniem telefoontje, aan het geluid te horen vermoedelijk uit een ver buitenland. Er zou door u, majoor, een reeks betalingen voor miljoenen naar uw rekening en ook iets naar die van u, luitenant, zijn overgeboekt. Dit laatste naar zeggen wegens “bewezen diensten in diensttijd”. Hoewel zo te zien ook buiten diensttijd”. De luitenant trachtte in het tapijt op te lossen maar tevergeefs. Ze bloosde tot lichaamsdelen die zelfs de commissaris niet te zien kreeg.

“In het weekeinde hebben wij gegevens opgevraagd bij de bank. Maar die wist ons alleen overboekingen naar anonieme nummerrekeningen te melden. Wij hebben daarop de computer van de administratie geopend, wat gelukkig eenvoudig was nu iemand het password op een stickertje had geplakt. In het betalingsbestand vonden wij precies de bedragen die u naar uw nummerrekeningen had overgeboekt, alleen nu met de oorspronkelijke begunstigten: u en luitenant Smulmans. Daarmee is voor ons de zaak rond. U heeft wel uw sporen over de begunstigten getracht uit te wissen maar bent uw eigen computer vergeten. Daarom staat u onder arrest. Wilt u zich in uniform kleden en meekomen naar het bureau, alwaar de formele in schuldstelling door de auditeur zal plaatsvinden. Hoe kon u zo dom en kortzichtig zijn en het spoor zó simpel voor ons maken?” De majoor liet een diepe kreun horen, de luitenant was flauwgevallen, daarbij een tatoeage op haar schouder onthullend. “Je maintiendraai” koerde bevallig een knipogende Cupido in militair tenue.

Achtduizend kilometer verder glimlachte de korporaal. Hij zou de volgende dag naar de bank gaan maar was toe aan een borrel en een goede maaltijd. Na de landing. En daarna zou hij zijn leven op gepaste wijze voorzetten. Onder het motto “Plaats...rust!!!”.

De speerwerpster

De vrouw keek in de spiegel. Waren haar borsten nou alwéér gegroeid? Het moest toch eens ophouden en volgens de dokter kwam het niet van de pillen. Dat waren alleen spierversterkende middelen op kruidenbasis, was haar verzekerd. Ze had trouwens geen keus. In haar land moest je de fabriek in of het land op. De enige manier om wat geld te verdienen en een toekomst op te bouwen was topsporter worden of in het buitenland in een bordeel gaan werken. En in dat laatste had de vrouw geen zin. Om meerdere redenen niet, overigens.

Voor sport moest alles wijken. Vrienden, vriendinnen, vrije tijd, zelfs haar middelbare schoolopleiding had eronder geleden. Niet dat ze dom was – het was niet van doorleren gekomen omdat de staat en haar trainer vonden dat zij haar tijd alleen aan haar sport mocht besteden. Ze was altijd een stevige meid geweest. Bolle wangen, bolle dijen, bolle buik en bolle borsten. Het moest daarom een krachtsport worden. Gewichtheffen vereiste een sterkere rug, kogelstoten de oerkracht om een stuk ijzer van je af te gooien en kogelslingeren deed haar aan grote Schotse mannen in de koude hooglanden denken. Dus ging ze speerwerpen, een sport die nog de elegantie en gedachte van het oude Griekenland in zich droeg.

De manager en de clubleiding zeiden dat ze “vitaminepreparaten” moest slikken. In het begin kreeg ze het er erg warm van, later begonnen haar spieren zich te ontwikkelen in een tempo dat niet door training, leeftijd, gezonde voeding en natuurlijke aanleg kon worden gerechtvaardigd. En ze werd breder. Hoofd, nek, torso, heupen, dijen, alles leek alsof iemand bij het oppompen van een zwmband iets teveel lucht had toegevoegd. Geen onvrouwelijke vormen, wel ronder, zwaarder. Maar de resultaten waren er wel naar. Ze gooide elke maand verder, totdat ze eerst jeugdkampioen werd en later nationaal kampioen. In dat stadium was de term “Michelin-vrouwetje” misschien niet helemaal terecht maar het ging wel een beetje die kant op. De wens om iets van haar leven te maken, de ambitie die constant door de coach werd ingeprent en het schuldcomplex jegens anderen die minder kansen hadden

gekregen, waren een uitstekende motivatie om te blijven trainen en presteren. Tot het noodlot toesloeg.

In haar tienerjaren had ze wel de nodige aandacht van jongens gekregen maar ze had daar geen aandacht aan geschonken omdat het haar niet interesseerde en ze al vroeg wist dat de meeste verliefdheden over drijven als een onweersbui in de nazomer. Toen haar geslachtskenmerken duidelijk zichtbaar werden, nam de aandacht toe maar verder dan wat puberaal gefrummel achter het fietsenhok liet ze het niet komen. Op een dag kwam ze tot de conclusie dat ze in de omgang met mannen niet geïnteresseerd was en dat seks in haar leven geen rol speelde. Nee, met mannen niet in elk geval. In de kleedkamer had ze een hele bijzondere tinteling gevoeld bij het zien van haar vrouwelijke collega-sporters. Ook die waren wat uitgedijd tot vormen die niet met een gezet postuur of babyvet te verklaren viel. Maar de borsten buiken, billen wonden haar op om redenen die ze niet kon en ook niet wilde erkennen.

Tot bij de wereldbeker van twee jaar geleden. Toe zag ze haar. De Wit-Russische hordeloopster. Rank, platte boezen, dijbenen als zuigerstangen, een engelengezicht, kuiten met turbospieren, een middel als van een tiener, heupen met handvatten. Ze was op slag verliefd geweest. Ze had nooit geleerd hoe ze toenadering moest zoeken. Het was er nooit van gekomen, ze kon het moeilijk aan haar trainer vragen en er waren geen handboeken voor. Ze hoopte dat het haar een keer vanzelf zou invallen, want zoveel gevoel moest toch een keer een uitlaatklep vinden naar de bestemming. Zelfs de gedachte dat de liefde van een vrouw voor een vrouw niet door iedereen begrepen zou worden, kwam niet bij haar op, zo was ze vervuld van verlangen en oprechte emotie.

Dag na dag staarde de speerwerpster naar het liefvallig onderwerp van haar affectie. Ondanks haar uiterlijke vormen zwol ze innerlijk op tot wel twee keer haar normale grootte, al zag niemand dat. Pas de avond na de laatste wedstrijden, toen alle atleten mochten ontspannen en ze zich onder elkaar mochten mengen. Ook de mannen en vrouwen uit het voormalige Oostblok gingen naar het

slotfeest en praatten ontspannen met elkaar. De speerwerpster dacht dat dit haar kans was. Ze had de hordeloopster zien staan te midden van andere vrouwen en probeerde onopvallend dichterbij haar te komen. Toen ze vlak bij de groep atleten was genaderd, viel het haar op dat een grote, zware vrouw heel dicht naast haar "vriendin" stond. Dichter dan collega-atleten normaal komen, realiseerde ze zich. Ook de blikken tussen de twee vrouwen leken niet op die van mensen die slechts een vlag en een kleedkamer deelden. Bij het groepje stond een andere speerwerpster die zij aansprak. Omdat de grote zware atlete nieuw in de groep leek te zijn, informeerde ze terloops naar de vrouw.

Het antwoord van de andere speerwerpster was verbijsterend. Dit was een Oezbeekse kogelstootster. Gebouwd als een biervat van vlees en haren, 160 kilo schoon aan de haak, een gezicht als een treinongeluk en de handen van een beroepswurger. En volgens de andere speerwerpster had dit creatuur al bijna een half jaar een hartstochtelijke relatie met de ranke hordeloopster. Vriendinnen overdag en als het kon 's nachts. De speerwerpster stond als aan de grond genageld. Verwarring, verdriet, onbegrip en haat verdrongen elkaar om in haar hoofd rond te dansen. Hoe kon zo'n knappe vrouw nou kiezen voor een soort menselijke koelkast in plaats van voor ... nou ja, voor háár, de speerwerpster? Wie geeft nou de voorkeur aan een onooglijke vleesklomp boven een gespierde maar als vrouw herkenbare vrouw?

Ze ging vroeg naar haar kamer, de speerwerpster, en ging stil op bed liggen. Verdriet uit zich bij iedereen op een eigen manier. Bij de speerwerpster door haar manier van gooien. Normaal gooide ze soepel, in een logische vloeiende beweging. De trainingen in de dagen erna gingen mechanisch, houderig, onhandig. Niet effectief, en haar prestaties daalden drastisch. Haar trainer weet het "aan de periode van de maand" alsof die niet al jaren met hormonen exact gestuurd werd. Niemand kende haar verdriet want ze sprak er met niemand over. Lesbische relaties kwamen wel vaker voor maar er werd ook op gescholden en geschimpt en dat zou zij niet aan hebben gekund. Het merkwaardige was dat het onderwerp van haar gevoelens totaal kennelijk geen probleem had met het

laten blijken van haar "same sex" oriëntatie. Haar wanhoop steeg tot nieuwe hoogten. De speerwerpster besloot uiteindelijk haar Valentine aan te spreken. Het kostte haar weken om de moed bij elkaar te schrapen en zelfs toen had ze een brok in haar keel die haar het spreken bijna onmogelijk maakte. Een knoop in haar maag, duizelingen in haar hoofd en elastiek om haar stembanden. Buiten het atletenrestaurant sprak ze de hordeloopster – nu eens zonder die vleesbaal uit Oezbekistan – aan. "Natalja, ik wil graag met je praten, ik heb iets belangrijks te vertellen, over jou, over mij, over ons, zou je kunnen zeggen. "

De hordeloopster toonde een fraai en regelmatig gebit in een zeer charmante glimlach. "Maar Anastasia, wat zou je kunnen zeggen over ons? We kennen elkaar nauwelijks anders dan van de kleedkamer en de sintelbaan?" De speerwerpster slikte en keek Natlaja recht in de ogen: "Geloof je in liefde op het eerste gezicht? Op iets dat je zelf niet kunt begrijpen, niet kunt besturen, wat je machteloos overkomt? Wat je volledig in beslag neemt" De hordeloopster knikte enthousiast. "Ik heb het niemand willen vertellen, maar dat is mij dus gebeurd met Katoesja. We zagen elkaar en het was alsof bij ons allebei een bliksem was ingeslagen. Je kunt je niet voorstellen hoe heftig dat is!" Anastasia bedacht dat zij precies wist hoe dat voelde en wilde de naam van de afstotelijke spuuglelijke kogelstootster zo snel mogelijk buiten de conversatie hebben. "Kun je je voorstellen, Natalja, dat iemand heel veel voor je voelt en dat een tijd niet toegeeft, uit schaamte, afwijzingsangst, of welke andere reden ook?" "Ja", knikte Natalja met stralende ogen, "dat is precies wat Katoesja mij ook zei. Dat ze maanden mij niet had durven benaderen, en daarom ben ik zo blij dat ze het toch gedaan heeft". En ze zuchtte licht koket, hetgeen haar fraaie kaaklijn des te mooier deed uitkomen. Anastasia liet teleurgesteld haar schouders zakken en besloot tot een wanhoopsoffensief.

De speerwerpster zag het gesprek een volkomen verkeerde kant op gaan. "Natasja, jij bent toch geen meisje voor die onooglijke Katoesja? Dit anabole spierbundel samen met jouw mooie lichaam, dat kan toch niet? Jullie passen niet bij elkaar, het klopt

niet!" Natalja liep rood aan en reageerde met: "Hoe durf je je een mening aan te meten over Katoesja? Je kent haar karakter niet, haar warmte, haar tederheid! Zij is meer dan alleen maar spieren en gewichtsmassa, ze is prachtig en....(aarzeling met neergeslagen ogen)...wij doen de dingen die geliefden met elkaar doen in bed, en vinden dat allebei heerlijk". Er viel een zware stilte. Natalja omdat ze gezegd had wat ze wilde zeggen, Anastasia omdat ze verpletterd was door die laatste toevoeging. Met wanhoop in haar stem zei Anastasia: "Als jij en Katoesja uit elkaar gaan, dan ben ik er nog steeds voor je. Ik zal wachten op die dag". "Dan kun je wachten tot Kiev en Sebastopol naast elkaar komen te liggen" zei Natasja op luchtige toon, "Katoesja is de ware in mijn leven". Verdoofd liet Anastasia haar achter en ging naar haar kamer. Zolang Katoesja nog in de buurt was, zou Natalja nooit iets met haar, Anastasia, willen hebben. Haar rivale moest verdwijnen.

Weken leefde Anastasia in een roes van verdriet. Regelmatig zag ze haar beminde en de beminde van haar beminde bij trainingen en wedstrijden. De dames hadden het weten te regelen dat allerlei trainingen en manifestaties gezamenlijk werden voorbereid en afgewerkt, wat het voor Anastasia niet gemakkelijker maakt. Bij elke gelegenheid kon ze haar ogen niet van Natasja afhouden, Hoofd, hals, armen, romp, middel, billen, dijen en onderbenen werden bestudeerd met de nauwkeurigheid waarmee een patholoog-anatoom een dood lichaam uit elkaar haalde. Alleen de smachtende blikken op mond, borsten en onderbuik bewezen dat Anastasia's gevoelens niet louter platonisch waren. In gedachten werden de avonden doorgebracht op de vloer bij een knappend haardvuur op een schapenvacht en was Anastasia 15 kilo gewicht kwijt. Ze droomde van tedere momenten en betekenisvolle stiltes die hun wederzijdse romance zonder woorden zouden bevestigen. Maar de enige die hand in hand met Natalja over straat liep, de enige die Natalja's nachten deelde en de enige die haar lippen op die van Natalja legde, was de vermaledijde Katoesja.

Anastasia besloot het over een andere boeg te gooien. Op een late woensdagmiddag na de training wist ze Katoesja in een hoek klem te lopen en sprak haar scherp, bestraffend en dreigend toe met de

woorden: "Luister, slet! Van Natalja blijf je voortaan af, je bent een lelijke dwerg en je verdient haar niet. Je staat bol van de middelen en je zult haar met die rotzooi nog eens in de problemen brengen. Dus houd die grove handen van haar af ja?": waarbij bij dit laatste een geheven vuist de argumenten kracht moest bijzetten. Katoesja was echter niet onder de indruk. Ze greep de geheven vuist, draaide die om, haakte haar been achter dat van Anastasia, greep haar arm en smet haar tillend over de heup zomaar op de grond. Daarna plofte ze op Anastasia neer, sloeg haar arm om het hoofd van Anastasia, drukte stevig aan waardoor Anastasia niet wist of ze moest huilen van pijn. "Dat" zei Katoesja licht hijgend met haar lelijke gezicht vlak bij dat van Anastasia, haar recht aankijkend, "waren de tweede beenworp plus een armklem. En dit is een verwurging." Ze stak een arm om de hals van Anastasia en trok nog iets harder, wat een angstkreet aan Anastasia ontlokte, en voegde eraan toe: "en jij hebt noch Natalja noch mij iets voor te schrijven loeder. Bemoei je met je eigen leven en laat ons voortaan met rust!". De vernedering was volledig. Drie dagen deden de schouders en hals van Anastasia zeer. Toen durfde ze pas weer te gaan trainen, haar sterke rechterarm met name, die de speer moest weggooien. Die speer had trouwens geen erg scherpe punt, dat zou misschien gevaarlijk zijn.

Anastasia ging na een training op Natalja af. "Ik heb spijt van mijn gedrag, Jij hebt ook recht op je geluk. Kun je me vergeven?" Ze stak Natasja een hand toe, de wedstrijdhandschoen nog om haar hand, wilde haar met een tweede omhelzen en liet haar speer daarom op de grond vallen. Aarzelend zei Natasja: "ja, we kunnen de strijdbijl beter begraven, blij dat je er zo over denkt". Anastasia knikte dankbaar. "Ik ga maar gauw naar mijn appartementje, het wordt al donker. Heb jij mijn speer gezien?" Natasja zag de speer achter Anastasia liggen en raakte hem op. "Alsjeblieft", zei ze, de speer gelijk overhandigend, "Succes met de training en met je liefdesleven". "Dat komt wel goed, denk ik", antwoordde Anastasia met een flauwe glimlach.

Anastasia liet een briefje bezorgen bij Katoesja. Daarin schreef ze dat ze spijt had van de ruzie en dat ze de betrekkingen wilde

herstellen. Of zij, Katoesja, een keer wilde langskomen bij haar, Anastasia, voor een kopje stimulerende kruidenthee. Katoesja kwam op een zondag na de training, wantrouwend kijkend. Anastasia ontving haar allerhartelijkst, overhandigde haar een grote kop, en bood haar een stoel aan. "Pas je op" zei ze, wijzend op een donkere natte plek in de keuken, "daar is een fles notenolie kapot gevallen. Het is wel schoongemaakt maar nog steeds erg glad". Anastasia zat op de bank, ontspannen keuvelend en ook Katoesja ontdooidde iets daardoor. Natasja bood aan iets te eten te maken. Eenvoudig en gezond moest het uiteraard zijn, dus veel groenten. Anastasia nodigde Katoesja uit om haar te helpen de tomaten te snijden. Keuvelend stond Anastasia naast Katoesja in de keuken, alsof er nooit iets gebeurd was. Anastasia was bezig met het mengen van een salade, Katoesja sneed wat onwennig en ook onhandig een paar tomaten, zich herhaaldelijk bijna snijdend met een vlijmscherp mes. "Kijk uit, je snijdt je!" riep Anastasia plotseling, daarmee Katoesja hevig schrikken latend. Die sneed zich nu inderdaad, liet mes en tomaat vallen, kreeg een duw van Anastasia, gleed hevig bloedend uit op de gladde keukenvloer, en viel voorover.

Hoe daarbij haar borstkas dwars werd doorboord met een speer, heeft niemand ooit uit kunnen vinden. De enige vingerafdrukken op de speer waren immers van Natalja. Sporen van Natasja op de speer en op het tomatenmes waren er niet. Die avond werd het lichaam van Katoesja op een brancard weggedragen, terwijl iets verder in het appartementengebouw Natalja van haar bed werd gelicht voor ondervraging. "Прощай, Katoesja". Hetgeen wil zeggen: "vaarwel, concurrente".

De mantelzorg

“Uw moeder heeft dagelijks wel wat verzorging nodig, maar ze is gelukkig nog niet slecht genoeg om in een verzorgingstehuis te worden opgenomen” zei de arts met een wat wrange glimlach.

“Voor gevallen als uw moeder moet daarom worden teruggevallen op mantelzorg.” De zakenman fronste de wenkbrauwen. Hij kende de term vaag maar vroeg zich af wat dat voor hem zelf betekende.

“Dat wil zeggen” hernam de arts alsof hij zijn gedachten kon lezen, “dat een patiënt wordt verzorgd door kinderen, neven en nichten, buren en zo, natuurlijk naast de normale zorg van de huisarts”. De zakenman knikte. Daar kwam het eerste probleem al de hoek om zeilen. “Dank u dokter” zei de zakenman, ik zal dat gaan regelen. Wanneer komt moeder thuis?” “Overmorgen” zei de arts, “morgen is ze nog hier ter observatie, de dag erna gaat ze per ambulance naar huis. U heeft dus bijna nog twee dagen om uzelf en andere mantelzorgers in stelling te brengen”. Ik denk het niet, dacht de zakenman terwijl hij opstond en afwezig de arts een hand gaf.

De zakenman was een druk bezet mens. Zo druk dat zijn huwelijk naar de Filistijnen was, zijn kinderen wel honderden kilometers verder weg woonden en er geen andere familie was. Hij was enig kind en de verdere familie van zijn moeder woonde verspreid en op de nodige afstand. Buren van zijn moeder kende hij helemaal niet. Mantelzorg prima, maar er was verder niemand en hij had er zelf ab-so-luut geen tijd voor. De zakenman was succesvol. Hij had dus geen tijd (en geen zin maar dat terzijde) maar wel geld. Plenty zelfs. En hij was een goede manager. Doe niets zelf wat je ook kunt delegeren, was één van zijn motto's. Hij reed naar de zaak.

Op zijn bedrijf aangekomen gaf de zakenman zijn zeer efficiënte assistente al lopend een reeks instructies, riep zijn controller en hoofd binnendienst bij zich, sprak enkele heikele punten door, bromde de nodige verlangens en bevelen, en stuurde zijn managers weer op pad om de volgende serie maatregelen in gang te zetten. Zó werkte hij en tegenstand werd niet geduld. Je moet personeel, dienstverleners en leveranciers wel laten weten wie de baas is, anders wordt het chaos. Wat dat betreft heeft de mens

meer gemeen met honden dan men vaak beseft, dacht hij grimmig maar met de nodige voldoening. Hij zou bijna het probleem van de mantelzorg vergeten. Maar daar kon snel wat aan gedaan worden!

“Angeline, kom even, wil je?” baste de zakenman in de intercom. Angeline was binnen vijf tellen aanwezig en ging geroutineerd in een bureaustoel zitten. “Angeline, zoek voor mij s.v.p. de beste mantelzorg. Moet overmorgen al beginnen, mag een paar centen kosten, wil wel over het tarief onderhandelen, hang ze maar een worst voor, om te beginnen drie keer per week vanaf morgen en dat voor minstens twee jaar. Duidelijk?” Angeline, door ervaring wetend dat elke tegenspraak op uitkafferen kon uitdraaien, knikte, zei dat ze het telefoonnummer op zijn bureau zou leggen en beende terug naar haar werkplek. De zakenman leunde voldaan achterover. Zijn broze moedertje zou in de watten worden gelegd.

De volgende ochtend was de zakenman als altijd vroeg aanwezig. Hij gaf routineus hier een compliment, daar een kritische vraag en voorde staccato instructies af. Naast zijn nooit gebruikte schrijfmop lag een gele plaksticker met de tekst “Mantelzorg B.V” en een telefoonnummer. Hij toetste het nummer in en een vermoeide vrouwenstem beantwoordde de oproep met “Trudy Grijpstra, Mantelzorg, goede morgen, waarmee kan ik u van dienst zijn?” De zakenman noemde zijn naam, de dame van Mantelzorg bevestigde dat zij de dag tevoren Angeline had gesproken en de zakenman ging van start.

“Mevrouw, u heeft begrepen dat mijn moeder zeer regelmatig mantelzorg behoeft en deze uitbesteed moet worden aan een externe organisatie? “Dat is anders heel gebruikelijk in onze branche hoor”, zei mevrouw Grijpstra, “bijna niemand doet dat nog zelf en het gaat om het behoud hè?” De zakenman verbaasde zich enigszins over de terminologie en de constatering dat de veelgeroemde mantelzorg kennelijk veel vaker werd verleend door bedrijven in plaats van door naasten. “Mijn moeder mag niets te kort komen. U moet daarom heel vaak komen en doen..... wat u moet doen”. De zakenman wist niet precies wat er allemaal

met moeder moest gebeuren en liet dat daarom in het midden hangen. Dat deed hij wel vaker in geval van onzekerheid.

“U realiseert u dat u een bezoeksfrequentie vraagt die hoger is dan wat gebruikelijk is?” vroeg mevrouw Grijpstra beleefd. “Alles kan maar het kost dan wel meer dan misschien nodig is. En het is nog maar de vraag of uw moeder daar wel behoefte aan heeft”. Bij de zakenman kwam enige wrevel naar boven. Die tuthola moest nou niet gaan bedenken waar zijn moeder al dan niet behoefte had, dat maakte hij wel uit. Voor moeder. “Als u nou gewoon uw werk goed doet, betaal ik u voor een jaar vooruit, komt u om de drie dagen bij moeder en geeft u mij tien procent korting”. De zakenman presenteerde zijn voorstel zoals altijd als vaststaand, ononderhandelbaar en de beste keuze voor iedereen, Hij hoorde mevrouw Grijpstra aarzelen en luisterde naar haar zachte reactie: “U hoeft bij ons niet vooruit te betalen, prima dat wij drie keer per week bij mevrouw langs gaan, maar onze exploitatie staat geen grote korting toe. Wij zijn geen Chinezen, weet u”. De zakenman kende de marges in de mantelzorg niet en had geen idee wat dit met Chinezen te maken had. “Maak er vijf van en we hebben een deal”, alsof hij een order voor een booreiland of een sleepboot ging afronden in plaats van de verzorging van zijn moedertje. Mevrouw Grijpstra zuchtte en zei: “Goed mijnheer, zoals u wilt, wat is het adres en hoe laat kunnen wij voor het ophalen en afleveren bij mevrouw terecht?” Wat er op te halen en af te leveren viel, wist de zakenman niet maar hij was intelligent genoeg om te weten dat sommige dingen zijn vak niet waren en hij die dus aan anderen moest overlaten. Hij was tevreden dat hij het geregeld had.

De volgende dag kwam moeder thuis met een ambulance en werd in een rolstoel haar flat in gereden. De kleine, frêle witharige vrouw werd in haar verhoogde bed gelegd en de behulpzame ambulancebroeders vertrokken. Het looprek met wielen stond naast het bed en de zakenman keek de flat rond om er voor te zorgen dat zijn moeder makkelijk met de rollator zou kunnen manoeuvreren. “Nou moeder”, sprak hij op een geluidssterkte die onherstelbare gehoorschade deed vermoeden, “Zo kun je wel uit de voeten, denk ik hè? Als er wat is, moet je op deze knop drukken

– wijzend op een alarmknop – en dan komt er direct hulp. En heel regelmatig komen er mensen van de mantelzorg om je te wassen, je haar te kammen, toiletbezoek en zo”. De oude vrouw knikte. Ze wilde vooral rust. “Goed hoor jongen. Dat heb je fijn geregeld. Laat me nu maar even een beetje dutten.” De zakenman schikte haar kussen, kuste haar gerimpelde voorhoofd, pakte zijn jas en verliet de flat.

Negen dagen later belde de zakenman met mevrouw Grijpstra van Mantelzorg B.V. Hij vroeg hoe het ging met moeder en hoe het met de zorgverlening liep. “De zorg?” zei mevrouw Grijpstra ietwat verbaasd, “nou als u dat zo wilt noemen. Nee dat gaat prima, Uw moeder maakt veel minder vuil dan u kennelijk vermoedde. Al haar goed hangt weer schoon in de kast”. De zakenman vatte dit als een compliment op. Ja, moeder was altijd heel schoon en verzorgd geweest en het wassen en kammen en zo viel dus nogal mee. En dat haar kleren schoon waren, verbaasde hem ook niet echt. Hij dankte mevrouw Grijpstra en hing op.

Ook zijn telefoontje na achttien dagen kwam op hetzelfde neer. Neen, het ging wel goed met de mantelzorg, bevestigde mevrouw Grijpstra. Moeder sliep veel en zag er wat verward uit, maar leek verder wel gezond, al rook ze een tikje merkwaardig. Het ophalen en thuisbrengen ging goed, al was het weinig. De zakenman zat tussen twee telefoontjes met Zimbabwe en Argentinië en zijn gedachten waren eigenlijk bij zijn zaken. “Eh...ja...ik zal er naar laten kijken” zei hij wat afwezig. Hij had het druk gehad en was niet in de gelegenheid geweest om zijn moeder te bezoeken. Dat stond voor over twee dagen op zijn overvolle agenda.

Maar de zakenman moest de volgende dag al uitrukken. Hij had een belletje van de huisarts van moeder gehad. Of hij onmiddellijk wilde komen, er was iets met moeder aan de hand en het was niet goed. De zakenman haastte zich naar de flat van moeder waar hij ook de huisarts nog aantrof, een verontwaardigde blik in de ogen. Hoe kij dit kon doen, met zijn eigen oude behoeftige moeder, haar zó verwaarlozen, een oude vrouw, hulpbehoevend, hij zou het toch regelen, en nu....”Uw moeder is bijna drie hele weken – drie